

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΜΑΡΤΕΝ

ΑΓΑΠΗ!... ΑΓΑΠΗ!...

Ο πύργος του μαρκησίου ντὲ Ρόζα ἀντιλαλούσε κείνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὸν εὐθυμο θόρυβο πὺ ἐκαναν οἱ καλεσμένοι. Οἱ ἤχοι τῆς μουσικῆς ἔσμιγαν μὲ τ' ἀσημένια γέλοια τῶν γυναικῶν καὶ οἱ κρυσταλλένιοι πολυέλαιοι ἔκαναν τὶς στολὲς τῶν εὐγενῶν ν' ἀστράφτουσαν. Ὁ πυργοδεσπότης εἶχε δώσει μιὰ μεγάλη δεξίωσι γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν νεαρὴ γυναῖκα του. Ἡ μαρκησία Βιβιάννα ντὲ Ρόζα, μιὰ ἀπὸ τὶς ὠμορφότερες γυναῖκες τῆς περιφερείας, εἶχε κυριευτῆ ξαφνικὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ μιὰ βαθεῖα μελαγχολία, πὺ τὴν ἔκανε ν' ἀναστενάξῃ διαρκῶς καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὴν συντροφιά τῶν ἀνθρώπων. Κι' ἐκεῖνο ἀκόμη τὸ βράδυ, ξένη καὶ ἀδιάφορη πρὸς τὴν εὐθυμία πὺ βασιλευε γύρω της, καθότανε μόνη σὲ μιὰ βεράντα καὶ ρέμβαζε κυττάζοντας μὲ ἀπλανῆ βλέμματα τὸν ἀστεροσπαρμένον οὐρανό. Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς φύσκωνε κάπου-κάπου τὸ στήθος της... Ὁ σύζυγός της πῆγε καὶ τὴν βρῆκε πολλές φορές στὴν ἀπόμερη γωνιά της γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ τί ἔχει καὶ γιατί δὲν παίρνει μέρος σὲ μιὰ γιορτὴ πὺ ὀργανώθηκε πρὸς χάρι της...

— Προτιμῶ νὰ μείνω μόνη! τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη, χαμογελῶντας μελαγχολικά.

Καὶ ὁ μαρκησίους ξαναγυρνοῦσε στοὺς καλεσμένους του, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του... Ἡ διθυμία τῆς γυναίκας του ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα ἄλυτο αἰνίγμα...

Ξαφνικὰ, μιὰ σάλπιγγα ἀντήχησε ἔξω. Ἐνας ἀγγελιαφόρος τοῦ βασιλέως ἔφτασε στὸν πύργο, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικὸς τοξότας. Οἱ φύλακες κατέβασαν ἀμέσως τὴν κρεμαστὴ γέφυρα καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος παρουσιάστηκε στὸν μαρκησίου γιὰ νὰ τοῦ μεταβιβάσῃ τὴν διαταγὴ τοῦ βασιλέως νὰ φορέσῃ τὴν πανοπλία του καὶ νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ παλάτι. Τὸ κράτος εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο ἐναντίον μιᾶς γειτονικῆς χώρας.

— Δοξασμένο νᾶνε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε τότε ὁ πυργοδεσπότης. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ μαρκησία θὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν σύζυγό της πὺ θὰ πολεμᾷ γιὰ τὴν πατρίδα του — ὅτι θὰ ζυπνήσῃ ἐπιτέλους ἡ ναρκωμένη ψυχὴ της...

Πέρασαν ἔξη μῆνες.

Μιὰ μέρα, ἡ μαρκησία πληροφορήθηκε ἀπὸ ἓναν κήρυκα ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ ἐπέστρεφε τὸ βράδυ στὸν πύργο, νικητῆς, φορτωμένος πολεμικὲς δάφνες. Μὰ ἡ εἶδησις αὐτὴ δὲν χαροποίησε διόλου τὴν πυργοδέσποινα. Καμμιά συγκίνησις δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ τὴν συγκλονίσῃ, νὰ τὴν κἀνῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν λήθαργό της.

Τὸ ἀπόγευμα, πῆγε καὶ κάθησε σ' ἓναν πάγκο, σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά τοῦ κήπου. Ἦταν ἀνοιξις. Τὰ δέντρα ἄρχιζαν νὰ φοροῦν τὴν καινούργια καταπράσινη στολή τους, τὰ λουλούδια σκόρπιζαν πιδ μεθυστικὰ ἀρώματα. Ἡ μαρκησία ἔνοιωσε τὴν μελαγχολία της νὰ γίνεται πιδ καταθλιπτικὴ στὸ θέαμα τοῦ ζυπνήματος τῆς φύσεως. Τὰ μάτια της δακρῦσαν ἀθέλητα καὶ ἡ φαντασία της πέταξε γοργὰ στὸν παραμυθένιο κόσμο πὺ τὸν εἶχε πλάσει ἡ ἴδια, γιὰ νὰ λησμονῇ σ' αὐτὸν τὴν πραγματικότητα. Καὶ τὸν κόσμο αὐτὸ τὸν ἀποτελοῦσαν ζευγάρια ἐρωτευμένων πὺ ἔκαναν περίπατο μὲ βάρκες σὲ μικρὲς λίμνες, στολισμένες μὲ νούφαρα, κάτω ἀπὸ τὸ μελιχρὸ φῶς τῆς σελήνης...

Ξαφνικὰ, πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, πρόβαλε ἓνα ἀρχοντόπουλο. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὰ μάτια του, στὰ χρυσαῖα μαλλιά του, στὸ χαμόγελό του... Ὁ ἀγνωστος πλησίασε τὴν Βιβιάννα μὲ σταθερὸ βῆμα, τῆς ἔκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισι καὶ τῆς εἶπε:

— Ὠραία μου πυργοδέσποινα, διαβάζω στὰ μάτια σου ἓνα μεγάλο πόνο... Ἡ καρδιά σου εἶνε βαρεῖα σὰν μολύβι καὶ θέλεις πάντοτε νὰ κλαῖς, χωρὶς νὰ ξέρῃς οὐτ' ἐσὺ τὸ γιατί... Μονάχα ἐγὼ γνωρίζω ποῖος εἶνε ὁ καὺμός πὺ σὲ βασανίζει!

Ἡ μαρκησία ἦταν ἔτοιμη νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ διατάξῃ τὸν ἀγνωστο νὰ πάψῃ νὰ τὴν ἐνοχλῇ μὲ τὴν θρασύτητά του καὶ νὰ φύγῃ. Πρὶν, ὅμως, προφτάσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, τὸ ἀρχοντό-

πουλο συνέχισε:

— Ἄν θέλῃς νὰ ξαναβρῆς τὴν εὐθυμία σου, ἔλα στὸ βασιλαιο τοῦ ἀφέντη μου... Ὡ! μὴ μὲ κυττάζῃς τρομαγμένη! Μπορεῖς ν' ἀνοίξῃς ἄφοβα τὴν καρδιά σου σὲ μένα! Ὁ ἀφέντης μου μ' ἔστειλε σὲ σένα, ἐπειδὴ κατάλαβε πόσο ὑποφέρεις... Ὡ! τὰ ξέρει αὐτός!...

— Εἶμαι παντρεμένη, ἀποκρίθηκε ἡ πυργοδέσποινα, κι' ἔχω καθῆκον νὰ σεβαστῶ τὸν ἀντρα μου καὶ τ' ὄνομά του!

— Τὸ πρῶτο πράγμα πὺ πρέπει νὰ σέβεται κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶνε ὁ ἔρωτος! Ὄταν ἓνας ἀνθρώπος αἰσθάνεται — ὅπως ἐσὺ, τὴν στιγμὴ αὐτὴ — τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσῃ, πρέπει ν' ἀγαπήσῃ ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα τ' ἄλλα...

— Μοῦ φαίνεται πὺ εἶσαι πολὺ τολμηρὸς καὶ αὐθάδης! φώναξε ἡ Βιβιάννα.

— Ὡ! μὴν προσπαθῆς ἀδικὰ νὰ πείσῃς τὸν ἑαυτό σου ὅτι εἶσαι εὐχарιστημένη ἀπὸ τὴ ζωὴ σου... Πὺς μπορεῖ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη μιὰ γυναῖκα πὺ βλέπει τὴν ὠμορφιά της νὰ μαραίνεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χωρὶς ν' ἀπολαμβάνῃ κανεὶς τὸ ἄρωμά της;

— Καὶ ὁ ἀφέντης σου μπορεῖ νὰ διώξῃ τὴν μελαγχολία ἀπ' τὴ ψυχὴ μου; ρώτησε ἡ πυργοδέσποινα μὲ λαχτάρα. Μὰ ποῖος εἶνε, ἐπιτέλους, αὐτός;

— Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα; Εἶνε ἐκεῖνος πὺ κυβερνᾷ τὸν κόσμο, πὺ διατηρεῖ τὴ ζωὴ, πὺ κάνει τὴν πλάσι νὰ φαίνεται τόσο ὠραία... πὺ διώχνει ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου κάθε πόνο... Εἶνε ὁ ἔρωτος!

— Μὴ μὲ βάζῃς σὲ πειρασμό! εἶπε ἰκετευτικά ἡ πυργοδέσποινα. Μὴ μὲ κἀνῃς νὰ ξεχάσω τὴν ὑποχρέωσι πὺ ἔχω ἀπέναντι τοῦ μαρκησίου.

Ὁ μαρκησίους δὲν μπόρεσε νὰ σὲ κἀνῃ νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀγάπη!... Ὁ νοῦς του εἶνε πάντοτε στὶς μάχες καὶ στὸ κυνήγι... Δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐσὺ διψᾷς γιὰ ἔρωτα... Ἐλα μαζί μου, στὸ βασιλαιο τοῦ ἀφέντη μου, νὰ γνωρίσῃς τὴν μεγάλη χαρὰ, πὺ ἀναστατώνει τοὺς ἀνθρώπους...

Τρομερὴ πάλῃ γινότανε στὴν ψυχὴ τῆς πυργοδέσποινας. Ἦθελε, βέβαια, ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ ἔρωτος, ἤθελε νὰ νοιώσῃ τὴν ὑπαρξί της νὰ λυώνῃ ὀλόκληρη ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ ἐρωτικοῦ ἀγκαλιάσματος... Μὰ φοβότανε καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν ἀντρα της, νὰ ποδοπατήσῃ τὴν τιμὴ τῆς δικῆς του καὶ τὴν δικῆς της...

— Ὄχι, δὲν ἔρχομαι! εἶπε τέλος, μὲ ἄγρια ἀποφασιστικότητα.

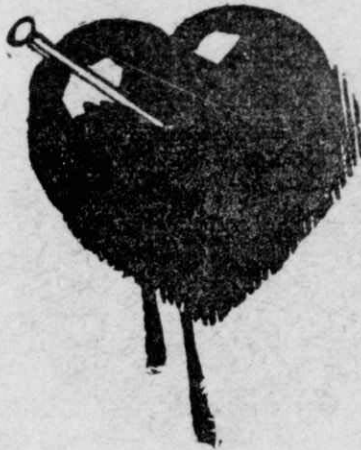
Ὁ ἀγγελιαφόρος κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι του. — Ὄπως ἀγαπᾷς! ψιθύρισε. Ἐγὼ φεύγω τώρα, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς... Θὰ μὲ φωνάξῃς κάποτε, μὰ θὰ εἶνε πολὺ ἄργα. Σὲ λυπᾶμαι, δυστυχισμένη πυργοδέσποινα!...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, χάθηκε μέσα στὸ δάσος.

Ἡ πυργοδέσποινα ὅμως μετανόησε ἀμέσως γιὰ τὴν ἀπόφασί πὺ εἶχε λάβῃ πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας... Ἀναλογίστηκε ποῖα θὰ ἦταν ἡ ζωὴ της χωρὶς ἀγάπη, ἔφριξε μὲ τὴν σκέψι ὅτι τὸ μαρτύριο αὐτὸ θὰ βαστοῦσε ὥσπου νὰ πεθάνῃ καὶ, λησμονῶντας τὰ πάντα, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ ἔρωτος, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του στὸ βασιλαιο τοῦ ἀφέντη του. Κανεὶς δὲν τῆς ἀποκρίθηκε... Τοῦ κάκου ἡ Βιβιάννα ἔτρεχε σὰν τρελλὴ μέσα στὸ δάσος, κλαίοντας καὶ κραυγάζοντας. Ὁ ἀγγελιαφόρος εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Ἀποκαμωμένη, ἀπελπισμένη ἡ μαρκησία ἔπεσε κάτω, δίπλα σ' ἓναν θάμνο... Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πειὰ καμμιά ὠμορφιά γι' αὐτὴν... Τὰ λουλούδια ἔπαψαν νὰ μοσχοβολοῦν καὶ τὰ γλυκὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν ἀντηχοῦσαν σ' αὐτιά της σὰν πένθιμοι κρωγμοί... Καὶ ὁ θάνατος τὴν πῆρε σιγά-σιγά, κι' ἀνάλαφρα στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ἓνας ἀδύνατος στεναγμὸς ἔβγαине σὰν παράπονο ἀπὸ τὰ στήθη της...

Ὄταν, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ὁ μαρκησίους γύρισε στὸν πύργο, βρῆκε τοὺς ἀνθρώπους του (Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 53),

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

μέ τα τέσσερα! Και ως παραδείγματα, φέρνει τις υπηρέτριες που καθαρίζουν τα πατώματα, τις εργάτριες στα χωράφια και τις... μοδίστρες. Αντιθέτως, ο άνδρας σε καμιά περίπτωση δεν αλλάζει την κάθετη στάση του σώματός του. Ο άνδρας μάλιστα περπατάει με μια τελείως κάθετη γραμμή στα γόνατα, ενώ τα γόνατα της γυναίκας, όταν περπατά με ψηλό τακούνι, είναι πάντοτε λυγισμένα. Όλα αυτά λοιπόν κάνουν τον Γερμανό καθηγητή να πιστεύει ότι αν η γυναίκες δεν εγκαταλείψουν άμεσα τη μόδα του ψηλού τακουιού, θα γίνουν μια μέρα ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!

Η θεωρία αυτή, όπως ήταν επόμενο, είχε μια καταπληκτική απήχηση στη Γερμανία. Ένας μάλιστα περίφημος γελοιογράφος, ο Κύρχεν, έφτιαξε ένα μεγάλο σκίτσο που παριστάνει ένα παράδοξο ζευγάρι: έναν άφογο κύριο να συνοδεύει μια χαριτωμένη γυναίκα που περπατάει δίπλα του με τα τέσσερα!...

Συνέπεια τώρα του θορύβου αυτού που δημιουργήθηκε από την θεωρία του Βεστενχόφερ είναι η ίδρυση ενός μεγάλου γυναικείου συλλόγου υπό την έπωνυμian «Το Χαμηλό Τακούι». Τα μέλη του συλλόγου αυτού, τρομοκρατημένα από την θεωρία του Γερμανού καθηγητού, όχι μόνο κατήγγησαν παντελώς το ψηλό τακούι, αλλά άρχισαν και τεραστία προπαγάνδα μεταξύ των γυναικών της Γερμανίας υπέρ του χαμηλού τακουιού. «Το «ύγιεινό» τακούι, λένε, πρέπει να είναι το πρώτο μέλημα της σημερινής Γερμανίδας. Το τακούι δεν πρέπει να είναι πιο ψηλό από ένα πόνο. Είναι τρέλλα να νομίζει μια γυναίκα ότι θα αποκτήσει κομψό πόδι με το ψηλό τακούι. Το κομψό πόδι διατηρεί όλη τη χάρη του και με το χαμηλό τακούι. Έμπρός, λοιπόν! Ας καταργήσουμε το ψηλό τακούι, αν θέλουμε να σώσουμε τον εαυτό μας, την Γυναίκα, από τον εξευτελισμό, από την επιστροφή στην κατάσταση του τετραπόδου!»

Οι Γερμανοί όμως, όπως ξέρετε, παίρνουν όλα τα πράγματα στα σοβαρά, ακόμα και τις θεωρίες των σοφών επιστημόνων. Οι Γάλλοι, αντιθέτως, με το παιγνιώδες πνεύμα τους και την πρακτικότερη αντίληψη της ζωής, δίνουν πάντα το μέτρον της λογικής σε κάθε ζήτημα. Πριν λοιπόν τρομάξουν, όπως οι Γερμανοί, για το μέλλον της γυναίκας, έκαναν έναν ύπολογοισμό και βρήκαν ότι για να συμβή μια τέτοια μεταμόρφωση, για να περπατήσουν δηλαδή η γυναίκα με τα τέσσερα, πρέπει να περάσουν τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες χρόνια! Υστερα λοιπόν από αυτό τον ύπολογοισμό, δίχως καμιά απόλυτως ανησυχία, άφησαν τις γυναίκες τους ελεύθερες να ακολουθούν τις ιδιοτροπίες της μόδας, φτάνει πάντα να είναι ώμορφες.

ΠΕΤΕΡ ΡΙΤΣΜΑΝ

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ :

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

Όταν συνήλθε, βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Ο γυιός της ήταν ξαπλωμένος από πάνω της. Μόλις την είδε ν' ανοίγει τα μάτια της, την αγκάλιασε και της είπε γεμάτος χαρά:

— Ο δολοφόνος συνελήφθη, μαμά... Είναι ο Ραούλ, ο γραμματέας. Τά έχασε στην εξέταση που του έκανε ο αστυνόμος και φανερώθηκε μόνος του. Από καιρό έκλεβε τον μακαρίτη, ο οποίος χθές τον ανακάλυψε και του δήλωσε ότι θα τον κατήγγελε. Αντί λοιπόν να φύγει, όπως πάντα, στίς όκτώ για να φάει, μπήκε και κρύφτηκε στο μικρό δωμάτιο που είναι δίπλα στο γραφείο. Ήταν εκεί την ώρα που μάλλον με τον μακαρίτη. Μόλις έφυγα, μπήκε μέσα στο γραφείο, τον χτύπησε από πίσω με ένα μαχαίρι κι' έφυγε από την πόρτα του μπάνιου... Έπειτα από ένα λεπτό, μπήκες εσύ μέσα και είδες το πτώμα...

Μητέρα και γυιός κυττάχτηκαν στα μάτια τρισευτυχισμένοι. Τα μάτια της Μάρθας έλεγαν:

— Συχώρεσέ με, παιδί μου... Πώς μπόρεσα να σε ύποψιστώ για ένα τέτοιο έγκλημα;

Και τα μάτια του Ρομπέρ της απαντούσαν:

— Εσύ πρέπει να με συχωρέσεις, μαμά! Όταν γύρισα στο γραφείο και σε είδα να στέκεσαι σαν απολιθωμένη κοντά στο πτώμα του συζύγου σου, νόμισα πως εσύ τον είχες σκοτώσει... Κι' έτσι ζήσαμε πέντε ώρες φριχτής αγωνίας, νοιώθοντας να μας βαραίνει ο εφιάλτης ενός έγκληματος που δεν το είχαμε κάνει εμείς κι' αναζητώντας ένα άλλοθι που δεν μας χρειαζόταν...

Μ. ΑΛΛΑΝ

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΜΟΡΝΙΕΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46,

χειρότερους τυχοδιώκτες που εμφανίστηκαν στη Γαλλία την άνωμαλη εκείνη εποχή!...

Και αυτόν ακόμα τον θανατό του περιέβαλλε μυστήριο. Ο ένας ιστορικός υποστήριζε ότι ο Φλοριάν αυτοκτόνησε έπειδή έκλεψε στα χαρτιά έναν ανώτερό του και κινδύνευε να συλληφθή και να τουφεκισθή. Ο άλλος φρονούσε ότι τον σκότωσε ένας σύζυγος για να τον εκδικηθή, έπειδή ξελόγιασε την γυναίκα του. Και κάποιος τρίτος συγγραφέας ήταν της γνώμης ότι τον αξιωματικών αυτόν τον δολοφόνησε ένας συνέννοχος του σε μια μεγάλη κατάχρησι στρατιωτικών ειδών, για να κρατήσει για τον εαυτό του όλα τα κέρδη της επιχειρήσεως!...

Η αγνή δνις ντέ λά Μορνιέρ δεν μπόρεσε ν' ανθέξει στο σκληρό αυτό χτύπημα...

Η απότομη και τόσο τραγική άφύπνισις της στην θλιβερή πραγματικότητα, την σκότωσε — σαν μια μαχαιριά στην καρδιά... Ολοκληρα χρόνια είχε αγαπήσει μια σκιά, που της χάρισε όλην την στοργή που πλημμυρούσε τα στήθη της... Μά ή σκία αυτή την πρόδωσε... Φαρμάκωσε την μεγαλύτερη, την μοναδική χαρά της ζωής της... Η γεροντοκορη δοκίμασε τον ίδιο πόνο που θα ένοιωθε αν την άπατούσε ένα ζωντανό πρόσωπο!...

Και όμως, εξακολουθούσε ν' αγαπά τον ίπότη της!... Δεν μπορούσε να τον θγάλη από την καρδιά της... Στην αρχή, είχε πάψει να επισκέπτεται τον τάφο του. Μια μέρα, τα όνειρά της την ώδήγησαν μηχανικά προς τα εκεί... Είδε τα λουλούδια μαραμένα, τον τάφο παραμελημένο κι' ένοιωσε τυφείς. Έπεσε πάνω στην κρύα ταφόπετρα, κλαίγοντας με δυνάτα αναφυλλητά.

— Συγχώρησέ με, αγαπημένε μου, που σ' εγκατέλειψα!... — τραύλιζε ανάμεσα στα δακρυά της. Μά και σύ με πίκρανες πολύ, πάρα πολύ!...

Η δνις ντέ λά Μορνιέρ επανέλαβε έκτοτε τις τακτικές επισκέψεις της στο μνήμα του αξιωματικού. Μέρα με την μέρα, όμως, αδυνάτιζε περισσότερο... Δεν μπορούσε πειά να σύρη τα πόδια της... Ένα κρυφό σαράκι της έτρωγε την καρδιά...

Ένα πρωί, η γυναίκα που φρόντιζε για το νοικοκυριό της, μπαίνοντας στο δωμάτιό της, είδε με κατάπληξι ότι η δνις ντέ λά Μορνιέρ δεν βρισκόταν εκεί. Το κρεβάτι της ήταν ακόμη στρωμένο από την προηγούμενη μέρα... Η γυναίκα ανησύχησε και ειδοποίησε τους χωρικούς. Όλη την ημέρα έψαχναν δεξιά και άριστερά — και μονάχα κατά το βράδυ την βρήκανε, νεκρή, πάνω στον τάφο του αξιωματικού. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα σημείωμα:

«Θέλω να με θάψετε δίπλα στον λατρευτό μου ίπότη Φλοριάν λά Γκαρντερί».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΟΥΖΟ

ΑΓΑΠΗ!.. ΑΓΑΠΗ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

να τον περιμένουν στην είσοδο όχι με λουλούδια και με ζητωκραυγές για τη νίκη του, αλλά περίλυποι κι' άμιλητοι, με κατεβασμένο κεφάλι... Ο γεροντότερος από τους θαλαμηπόλους ειδοποίησε τον πυργοδεσπότη για την μεγάλη συμφορά που τον βρήκε...

— Βιθιάνα! Βιθιάνα!... ξεφώνησε ο μαρκήσιος.

Κι' έτρεξε στο παρεκκλησι, όπου είχαν τοποθετήσει το φέρετρο της Βιθιάνας, σκεπασμένο με άσπρα λουλούδια.

Ο πυργοδεσπότης γονάτισε μπρος στα πόδια της νεκρής και άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα... Την αγαπούσε τρελλά την γυναίκα του, αδιάφορο αν δεν της το είχε δείξει ποτέ. Νόμιζε ότι ένας πολεμιστής δεν πρέπει να είναι πολύ τρυφερός με μια γυναίκα...

— Μά γιατί... γιατί;... έλεγε ανάμεσα στα δακρυά του. Γιατί να πεθάνεις έτσι ξαφνικά, Βιθιάνα μου;

Ο γεροντότερος από τους ανθρώπους του πύργου πλησίασε και πάλι τον μαρκήσιο και του είπε:

— Νομίζω, άρχοντά μου, ότι μονάχα εγώ ξέρω γιατί πέθανε η μαρκησία... Η πυργοδεσποινά μας πέθανε γιατί της έλειπε η αγάπη σου... Ένα λουλούδι δεν μπορεί ν' ανθήσει χωρίς ήλιο...

Τα λόγια αυτά φανέρωσαν στον μαρκήσιο το μεγάλο μυστικό της Βιθιάνας.

— Ναι, αυτό είναι! τραύλιζε. Δεν μπόρεσα να καταλάβω ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να ζήσει χωρίς έρωτα!... Έγώ έστειλα στον άλλο κόσμο, χωρίς να το θέλω, την γυναίκα που αγαπούσα τόσο πολύ! Συμφορά μου... Συμφορά μου!...

Και ο μαρκήσιος, τρελλός απ' την απελπισία του, τράβηξε το μαχαίρι του και το κάρφωσε στο στήθος του...